

## ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ РОЗВИВАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ ТЕХНІЧНИХ ЗВО

Т. М. Горохівська, [orcid.org/0000-0001-5997-4676](https://orcid.org/0000-0001-5997-4676)

У статті здійснено теоретичний аналіз особливостей використання розвивальних технологій у процесі розвитку професійно-педагогічної компетентності викладачів технічних закладів вищої освіти. Окреслено особливості співвідношення і розмежування понять «педагогічні технології», «освітні технології», «технології в освіті», «інноваційні технології», «технології навчання» у науково-педагогічній літературі. Доведено існуючу неоднозначність визначення терміну «педагогічна технологія» у авторських підходах до його трактування. Наголошено, що процес розвитку професійно-педагогічної компетентності розглядається як інноваційна педагогічна діяльність, в межах якої традиційні форми і методи поступаються розвивальним технологіям. Розглянуто особливості тих розвивальних технологій професійної освіти, які застосовуються у професійній та післядипломній освіті. В цьому контексті визначено умови, забезпечення яких сприяє реалізації розвивальних технологій у процесі підвищення кваліфікації викладачів; представлено класифікацію даних технологій відповідно до авторських поглядів. Зроблено висновок про те, що ефективність процесу розвитку професійно-педагогічної компетентності значною мірою визначається адекватним вибором і безпосередньою реалізацією розвивальних педагогічних технологій, спрямованих на втілення можливостей особистості викладача, актуалізацію мисленнєвих здібностей, набутих знань і умінь, педагогічної творчості.

**Ключові слова:** професійно-педагогічна компетентність, педагогічна технологія, технологія навчання, освітні технології, викладач вищої школи, технічний заклад вищої освіти, післядипломна професійна підготовка.

## CHARACTERISTICS OF USING DEVELOPMENTAL TECHNOLOGIES WHEN DEVELOPING PROFESSIONAL-PEDAGOGICAL COMPETENCY IN LECTURERS FROM TECHNICAL UNIVERSITIES

Т. М. Horokhivska

The article theoretically analyzes the characteristics of using developmental technologies when developing professional-pedagogical competency in lecturers from technical universities. It describes the common and distinct features of such concepts as «pedagogical technologies», «educational technologies», «technologies in education», «innovative technologies», «learning technologies» in scientific-pedagogical literature. It proves the existing ambiguity about definitions of the term «pedagogical technology» in researchers' approaches to its interpretation. It highlights that the process of developing professional-pedagogical competency is considered as an innovative pedagogical activity, within which traditional forms and methods are inferior to developmental technologies. Besides, it characterizes the features of those developmental technologies of professional education applied in both professional and postgraduate education. In this regard, the article determines the conditions which ensure the implementation of developmental technologies in advanced teacher training; it presents the classification of these technologies based on researchers' views: V. Vykhreshch (training technologies; design technologies; the «share it» method; the nominal group technique); M. Sybirska (motivational technologies, activity-related technologies; management technologies); E. Zeer, E. Symanyuk (developmental psychodiagnostics; training sessions for developing meta-professional skills; organizational and activity-related games; the project method; guided texts). The article indicates that developmental technologies of postgraduate professional education are aimed at developing personality and are characterized by the integration of methods, tools and forms of learning, the subject-subject interaction of actors in the educational process and a personal style of professional-pedagogical activity. It concludes that the effectiveness of the development of professional-pedagogical competency is largely determined by an adequate choice and direct implementation of developmental pedagogical technologies aimed at realizing the capabilities of the teacher's personality and the actualization of thinking abilities, acquired knowledge and skills, pedagogical creativity.

**Keywords:** professional-pedagogical competency, pedagogical technology, learning technology, educational technologies, lecturer, technical university, post graduate professional training.

Сучасний етап розбудови вищої національної освіти ставить на порядок денний якісне зростання потенціалу сучасного викладача вищої школи, його професійно-педагогічної компетентності. Неперервне вдосконалення, самовдосконалення і саморозвиток науково-педагогічних працівників потребує переосмислення цілей, організації і змісту цього процесу шляхом підвищення кваліфікації педагогів. Водночас система післядипломної педагогічної освіти повинна відповідати викликам часу, новим освітнім запитам викладачів, еволюціонувати і адаптуватися. На нашу думку, ефективною педагогічною умовою

розвитку професійно-педагогічної компетентності викладачів технічних закладів вищої освіти є наповнення змісту післядипломної педагогічної підготовки педагогів розвивальними технологіями.

Аналіз досліджень і публікацій засвідчує посилення уваги науковців до проблеми визначення педагогічних умов професійного розвитку викладачів в ситуації реформування вищої освіти. Зокрема, напрями діяльності вищої школи, її спрямованості на підготовку педагогічних кадрів на засадах компетентісного підходу розглядаються у наукових працях І. Беха, М. Євтуха, І. Зязюна, В. Кременя, Н. Селіверстової, Л. Кондрашової, В. Лозової, А. Реана, М. Ярмаченка та ін. Серед науковців, які досліджують проблеми розвитку різних видів компетентностей: Н. Назарук, І. Яшук та ін. (життєва компетентність); Ю. Ємельянов, Г. Трофімова та ін. (комунікативна компетентність); О. Гура, Н. Лісова, А. Москаленко та ін. (психолого-педагогічна компетентність); Н. Поморцева, А. Федорова, К. Юр'єва та ін. (культурологічна компетентність); І. Демідова, А. Кудрявцева та ін. (соціально-психологічна компетентність). Науковий доробок проблеми визначення умов формування професійної компетентності педагогів вищої школи складають праці А. Вербицького, О. Дубасенюк, Т. Колодько, Н. Ничкало, Л. Сергєєвої та ін. Водночас предметом дослідження педагогічних умов розвитку професійно-педагогічної компетентності науково-педагогічних працівників є роботи С. Демченко, В. Єлагіної, Л. Зеленської, А. Маркової, Н. Розова та ін. Не позбавлена наукової уваги і проблема вивчення особливостей використання технологічного аспекту підготовки педагогів. Так, до авторів, які розглядають педагогічні технології, інноваційні технології, технології навчання в якості чинників професійного розвитку освітян, можна віднести М. Алексюка, П. Воловик, В. Давидова, О. Кульчицьку, О. Овчарука, С. Сисюєву та ін. Однак, незважаючи на те, що кількість спеціальних досліджень, присвячених проблемі пошуку шляхів професійного розвитку педагогів, а також розгляду умов формування професійно-педагогічної компетентності у педагогічних, науково-педагогічних працівників постійно зростає, доводячи поглиблення уваги до цього перспективного напрямку, питання, пов'язані з використанням розвивальних технологій в якості умови розвитку професійно-педагогічної компетентності викладачів технічних ЗВО потребують більшої уваги.

**Метою статті** є здійснення теоретичного аналізу особливостей використання розвивальних технологій у процесі розвитку професійно-педагогічної компетентності викладачів технічних ЗВО. Мету статті конкретизовано у наступних завданнях: окреслити особливості співвідношення і розмежування понять «педагогічні технології», «освітні технології», «технології в освіті», «інноваційні технології», «технології навчання» у науково-педагогічній літературі; охарактеризувати класифікацію, умови використання технологій, важливих для професійного розвитку педагога технічного закладу вищої освіти.

Визначення типології навчання відбувається у площині взаємозв'язку розвивальних й освітніх завдань: традиційним є навчання, що спрямоване у своїх цілях лише на оволодіння зовнішніми засобами культурного розвитку; натомість навчання, основною метою якого є забезпечення розвитку вищих психічних функцій особистості шляхом оволодіння зовнішніми засобами культурного розвитку, є розвивальним, а результатом такого навчання – набутий рівень розвитку особистості [2, с. 478]. Ми переконані, що реалізація процесу розвитку професійно-педагогічної компетентності викладачів технічних закладів вищої освіти неминуче призведе до пошуку інших підходів до проектування змісту, зміни методів викладання, відстеження результатів навчального процесу, тому цілком погоджуємось з думкою авторів, які стверджують, що процес розвитку професійно-педагогічної компетентності розглядається як інноваційна педагогічна діяльність, в межах якої традиційні форми і методи поступаються освітнім технологіям загалом і технології навчання зокрема [4, с. 73]. Переконані, що це стає можливим в умовах насичення змісту післядипломної професійної підготовки викладачів технічних ЗВО розвивальними технологіями професійної освіти.

Аналіз спеціальної літератури з проблеми використання технологій в сфері освіти доводить, що технологічність стає домінантою у діяльності людини, означає перехід на якісно новий щабель ефективності, наукоємності освітнього процесу. Незважаючи на те, що сформульований більше сорока років тому у США термін «педагогічна технологія» міцно увійшов у сучасну професійну мову і практику та розглядається як спосіб підвищення ефективності освітнього процесу, його загальноовизнане трактування у вітчизняній педагогічній науці відсутнє. Це зумовило одночасне використання термінів «педагогічні технології», «освітні технології», «технології в освіті», «інноваційні технології», «технології навчання» та ін. у науковій літературі. Звернемось до проблеми співвідношення і розмежування означених понять. Перш за все зазначимо, що, на нашу думку, генеральним по відношенню до інших понять є поняття «*технологія освіти*», яке ототожнюється із системою організаційних, педагогічних, методичних, економічних, юридичних, наукових заходів, необхідних для функціонування освітніх систем і здійснення освітнього процесу в закладах освіти. Щодо терміну «*технології в освіті*», то він пов'язаний з одного боку, із використанням у освітньому процесі сучасних досягнень науки і техніки, а з іншого – із застосуванням інноваційних форм, методів навчання, методології проектування освітнього процесу. Натомість поняття «*освітні технології*» пов'язане із безпосереднім процесом навчання і відображає взаємодію освітнього середовища і процесів соціалізації, особистісного, професійного розвитку і саморозвитку особистості в умовах освітньої установи

[7, с. 84]. Особливість терміну «технологія навчання» полягає в тому, що воно представляє собою комплексну інтегративну систему, яка охоплює впорядковану кількість операцій та дій, покликаних забезпечувати педагогічне цілевизначення, змістові інформаційно-предметні і процесуальні аспекти, спрямовані на засвоєння знань, оволодіння професійними вміннями і формування професійно значущих якостей [9]. Таким чином, технологія навчання передбачає управління процесом навчання і представляє взаємопов'язані процеси організації діяльності та її контроль, що підтверджує його тотожність у дидактичному значенні з іншим узагальнюючим поняттям – «педагогічна технологія».

Педагогічні технології становлять результат взаємодії сучасних тенденцій у розвитку педагогічної теорії і інноваційної педагогічної практики. При цьому неоднозначність визначення терміну «педагогічна технологія» доводить наявність різноманітних авторських підходів до його трактування: раціональний спосіб досягнення свідомо сформульованої освітньої (навчальної, виховної) мети (Б. Ліхачов, І. Волков, П. Сікорський, М. Вулман); наука (Н. Тализіна, Г. Селевко); педагогічна система (В. Безпалько, Д. Чернилевський, І. Прокопенко, В. Євдокимов); педагогічна діяльність (А. Нісімчук, О. Падалка, О. Шпак); реалізація системно-діяльнісного або інтегративного підходів до освітнього процесу (С. Змеєв, Н. Кузьміна, П. Самойленко, Д. Левітес); система знань (В. Генєцинський, Т. Назарова); мистецтво педагога (В. Шепель, І. Прокопенко, В. Євдокимов); модель (В. Ченців); засіб оптимізації і модернізації освітнього процесу (М. Кларин, Ф. Янушкевич); процесуальний компонент освітнього процесу (О. Коваленко, М. Чошанов) [7, с. 76-80].

Беручи до уваги той факт, що компетентнісний підхід полягає у зміщенні акценту з нормативно визначених знань, умінь і навичок до формування й розвитку у тих, хто навчається, здатності практично діяти, застосовувати індивідуальні техніки і досвід успішних дій у ситуаціях професійної діяльності [4, с. 71-72], вважаємо за необхідне згадати визначення дослідників, які на наш погляд є важливими в контексті дослідження проблеми розвитку професійно-педагогічної компетентності викладачів фахових дисциплін технічних закладів вищої освіти. Зокрема, С. Сисоєва педагогічні технології розуміє як організаційний початок, який запускає у дію і направляє у необхідне русло не тільки носіїв наукових знань і педагогічного досвіду, але й зміст освіти [7, с. 75-76]. Е. Зеєр визначає це поняття як сукупність способів, прийомів, вправ, процедур, які забезпечують продуктивну взаємодію суб'єктів освітнього процесу і спрямовані на досягнення запланованого результату [3, с. 72].

Зазначимо, що до особливостей застосування продуктивних педагогічних технологій професійної педагогічної підготовки можна віднести активну позицію слухача; перехід процесу пізнання з категорії «учити» у категорію «вивчати» самостійно і усвідомлено; інтерактивний зв'язок із різноманітними освітніми ресурсами і освітніми співтовариствами; інформаційну насиченість і гнучкість методики навчання, що забезпечують мотивацію в стимулюють пізнавальний процес [1, с. 322].

Виходячи з того, що цілісний освітній процес охоплює специфіку навчання, виховання і розвитку, відповідно і педагогічні технології формуються як технології навчання, технології виховання і технології розвитку. Ми цілком погоджуємося з С. Сисоєвою, за якою впровадження педагогічних технологій наближає до вирішення важливої проблеми – «управління процесом навчання, спрямованого на розвиток особистості і її професійне становлення, оскільки інтереси і потреби особистості завжди пов'язані з її самореалізацією у професійній діяльності» [7, с. 82]. Водночас розвивальна освітня технологія, на думку науковців представляє собою упорядковану сукупність дій, операцій і процедур, що спрямовані на розвиток особистості, інструментально забезпечують досягнення результату, який діагностується і прогнозується, а також утворюють інтеграційну єдність форм і методів навчання при взаємодії педагогів і тих, хто навчається у процесі розвитку індивідуального стилю діяльності [3, с. 73]. Таким чином, розвивальні технології професійної освіти характеризуються цільовою установкою на розвиток особистості, інтеграційною єдністю методів, засобів і форм навчання; суб'єкт-суб'єктною взаємодією учасників освітнього процесу; особистим стилем професійно-педагогічної діяльності.

Авторами визначаються також умови, забезпечення яких сприяє реалізації розвивальних технологій у процесі підвищення кваліфікації викладачів: мотиваційне забезпечення суб'єктів професійно-педагогічної діяльності і навчання, яке ґрунтується на реалізації їхніх особистісних функцій; наявність діагностично заданої, чіткої мети освіти; демонстрування навчального матеріалу у вигляді системи практичних і пізнавальних проєктів, завдань, вправ, ситуацій та ін.; визначення способів суб'єкт-суб'єктної взаємодії учасників професійно-освітнього процесу; означення меж продуктивної і творчої діяльності педагогів, припустимого відхилення від правил; забезпечення відкритості навчання продуктивному професійному майбутньому [3, с. 73].

Відповідно до іншої наукової позиції, умовами ефективного впровадження педагогічних технологій з метою професійного розвитку особистості можуть бути: організаційні (забезпечення поглиблення фундаментальної підготовки та індивідуалізації процесу навчання); змістово-процесуальні (сприяння наступності змісту, форм і методів та їх орієнтація на професійну діяльність); соціально-психологічні (забезпечення формування здатності до швидкої адаптації до потреб ринку праці, перепідготовка та

підвищення кваліфікації педагогічних кадрів); гуманістичної спрямованості (визнання людини як особистості та найвищої цінності суспільства, задоволення її освітніх і професійних потреб) [7, с. 82-83].

Не позбавлена уваги дослідників і проблема розгляду особливостей тих розвивальних технологій професійної освіти, які застосовуються у професійній та післядипломній освіті. Зокрема, В. Вихрущ виділяє тренінгові технології навчання (як особистісно-орієнтована інноваційна технологія навчання, що інтенсифікує процес підготовки спеціалістів); технології проектування, в основі яких лежить діяльнісний підхід, спрямований на формування розумових здібностей дорослих (прикладні, дослідницькі, інформаційні, рольово-ігрові, монопроекти, інтегративні); метод «Шарет» (інтенсивний метод роботи *tet a tet*, призначений для вироблення єдиної думки в процесі комунікаційної взаємодії); метод номінальної групи (виключає соціальну і психологічну динаміку групової поведінки, яка стримує креативність) [1, с. 324-329].

Разом з тим авторами визначаються мотиваційні технології, діяльнісні технології та технології управління. Мотиваційні технології орієнтовані на розвиток інтринсивної (внутрішньої) мотивації і зараховують: створення атмосфери емоційної розкнутості, позитивного відношення до діяльності, прагнення до неї; формування і розвиток професійного інтересу; орієнтація на практичну складову змісту професійного навчання; спрямованість на конкретну професійну діяльність. Діяльнісні технології безпосередньо пов'язані з організацією навчальної діяльності (див. табл. 1). Технології управління, як система способів і засобів досягнення результативності процесу навчання, передбачають вирішення завдань: постановки цілей; актуалізації опорних знань; аналізу і прийняття рішень; оцінки засвоєння [6; 8].

Таблиця 1

**Класифікація діяльнісних педагогічних технологій**

|                                                                     |                                                                                                                 |
|---------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <i>За призначенням</i>                                              | технології засвоєння теоретичних знань; технології виконання практичних завдань                                 |
| <i>За використанням</i>                                             | індивідуальні технології, загальні педагогічні технології                                                       |
| <i>В залежності від мети засвоєння і пізнавальної самостійності</i> | репродуктивні, проблемно-розвивальні, евристичні                                                                |
| <i>Відповідно до способів реалізації цілей навчання і розвитку</i>  | педагогічні технології організації проблемності засвоєння; технології формування творчого професійного мислення |

Е. Зеєр, Е. Симанюк у своїй праці розглядають наступні розвивальні технології: розвивальна психодіагностика (психотехнологія формування метаутворень в системі післядипломної освіти шляхом створення особливих «ситуацій розвитку»); тренінги розвитку метапрофесійних утворень (інтелектуальний тренінг, тренінги рефлексії, впевненості у собі, креативності); організаційно-діяльнісні ігри (ділові ігри, планові ігри); метод проектів (система навчання, за якої ті хто навчається набувають знань, умінь, навичок, компетентностей і метапрофесійних якостей); спрямовуючі тексти (когнітивне інструктування у знаково-символічному, унаочнено-графічному вигляді) [3, с. 74-99].

Серед технологій, важливих для професійного розвитку педагога, можна також виокремити базові технології, що відповідають предметній специфіці професійно-педагогічної діяльності; педагогічні технології, інваріантні змісту професійно-педагогічної діяльності відповідно до особливостей завдань, що вирішуються (навчальні, методичні, розвивальні та ін.) і специфіці навчального предмета; дидактичні технології, які спрямовують підготовку педагога з методики викладання певної навчальної дисципліни. При цьому важливо підкреслити, що масштаб створення педагогічних розвивальних технологій може коливатись від проектування технологічних елементів (заняття, система занять) до технологій навчання (зміст навчання, методична система навчання) і технологій розвитку (школа нового типу та ін.).

Отже, ефективність процесу розвитку професійно-педагогічної компетентності значною мірою визначається адекватним вибором і безпосередньою реалізацією розвивальних педагогічних технологій, спрямованих на втілення можливостей особистості викладача, актуалізацію мисленнєвих здібностей, набутих знань і умінь, педагогічної творчості. Адже інтерпретація змісту освіти стає одним з головних засобів розвитку особистості і формування професійно-педагогічної компетентності [5].

**Висновки.** Здійснений теоретичний аналіз особливостей використання розвивальних технологій у процесі розвитку професійно-педагогічної компетентності викладачів технічних ЗВО дає можливість стверджувати: наповнення змісту післядипломної педагогічної підготовки викладачів технічних ЗВО розвивальними технологіями професійної освіти забезпечує розвиток функціонально-технологічного компоненту професійно-педагогічної компетентності викладача вищої школи через: актуалізацію особистісного і професійного потенціалу викладача; спрямованість на задоволення потреб і можливостей до навчання, а також вимог до професійного розвитку викладача; реалізацію розвивальної функції навчання; оволодіння професійно значущими знаннями, уміннями, навичками, діями; оволодіння досвідом кваліфікованого виконання професійно-педагогічної діяльності; забезпечення суб'єкт-суб'єктної взаємодії

учасників професійно-освітнього процесу. Перспективи подальших розвідок полягають у обґрунтуванні організаційних форм і напрямів підвищення кваліфікації викладачів технічних закладів вищої освіти.

### Література

1. Вихрущ В.О. Андрагогічна парадигма: загальнонауковий контекст: монографія / В.О. Вихрущ. – Тернопіль: Крок, 2019. – 417 с.
2. Давыдов В.В. Теория развивающего обучения / В.В. Давыдов. – Москва: ИНТОР, 1996. – 544 с.
3. Зеер Э.Ф. Модернизация профессионального образования: компетентностный подход: Учеб. пособие / Э.Ф.Зеер, А.М.Павлова, Э.Э. Сыманюк. – Москва: Московский психолого-социальный институт, 2005. – 216 с.
4. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Бібліотека з освітньої політики / Під заг. ред. О.В. Овчарук. – Київ : «К.І.С.», 2004. – 112 с.
5. Кульневич С.В. Педагогика самоорганизации: феномен содержания: Монография / С.В.Кульневич. – Воронеж: ВГПУ, 1997. – 230 с.
6. Сибирская М.П. Теоретические основы проектирования педагогических технологий в процессе повышения квалификации специалистов профессионального образования: дис. ... д-ра пед. наук / М.П.Сибирская. – СПб., 1998. – 257 с.
7. Сисоева С.О. Освіта і особистість в умовах постіндустріального світу: Монографія / С.О.Сисоева. – Хмельницький : ХГПА, 2008. – 324 с.
8. Энциклопедия профессионального образования / под ред. С.Я. Батышева. В 3-х т. Т. 1: А-Л. Москва : Рос. акад. образования: Проф. образование, 1998. – 566 с.
9. Энциклопедия профессионального образования / под ред. С.Я. Батышева. В 3-х т. Т. 3: Р-Я. Москва : Рос. акад. образования: Проф. образование, 1999. – 486 с.

### References

1. Vykhruhshch V.O. Andrahohichna paradyhma: zahalnonaukovyi kontekst: monohrafiia / V.O. Vykhruhshch. – Ternopil: Krok, 2019. – 417 s.
2. Davydov V.V. Teorija razvivajushhego obuchenija / V.V. Davydov. – Moskva: INTOR, 1996. – 544 s.
3. Zeer Je.F. Modernizacija professional'nogo obrazovanija: kompetentnostnyj podhod: Ucheb. Posobie / Je.F.Zeer, A.M.Pavlova, Je.Je. Symanjuk. – Moskva: Moskovskij psihologo-social'nyj institut, 2005. – 216 s.
4. Kompetentnisnyi pidkhid u suchasnij osviti: svitovyi dosvid ta ukraïnski perspektyvy: Biblioteka z osvitoj polityky / Pid zah. red. O.V. Ovcharuk. – Kyiv : «K.I.S.», 2004. – 112 s.
5. Kul'nevich S.V. Pedagogika samoorganizacii: fenomen soderzhaniya: Monografija / S.V.Kul'nevich. – Voronezh: VGPU, 1997. – 230 s.
6. Sibirskaja M.P. Teoreticheskie osnovy proektirovanija pedagogicheskikh tehnologij v processe povyshenija kvalifikacii specialistov professional'nogo obrazovanija: Dis. ... d-ra ped. Nauk / M.P.Sibirskaja. – SPb., 1998. – 257 s.
7. Sysoieva S.O. Osvita i osobystist v umovakh postindustrialnoho svitu: Monohrafiia / S.O.Sysoieva. – Khmelnytskyi : KhHPA, 2008. – 324 s.
8. Jenciklopedija professional'nogo obrazovanija / pod red. S.Ja. Batysheva. V 3-h t. T. 1: A-L. Moskva : Ros. akad. obrazovanija: Prof. obrazovanie, 1998. – 566 s.
9. Jenciklopedija professional'nogo obrazovanija / pod red. S.Ja. Batysheva. V 3-h t. T. 3: R-Ja. Moskva : Ros. akad. obrazovanija: Prof. obrazovanie, 1999. – 486 s.

УДК 37.013:811.11

DOI 10.31652/2415-7872-2020-64-62-66

## ФОРМУВАННЯ В МАЙБУТНІХ ЕНЕРГЕТИКІВ МІЖГАЛУЗЕВОЇ ТЕРМІНОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗАСОБАМИ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Л. В. Гурєєва, [orcid.org/0000-0001-8361-4478](https://orcid.org/0000-0001-8361-4478)

Н. А. Козьміна, [orcid.org/0000-0002-5471-4995](https://orcid.org/0000-0002-5471-4995)

*У статті розглянуто питання формування міжгалузевої термінологічної компетентності майбутніх фахівців у сфері енергетики засобами англійської мови. Проаналізовано сучасний стан навчання іноземної мови професійного спрямування в контексті міжгалузевої термінології, обґрунтовано важливість роботи з фаховими текстами та створення міжгалузових термінологічних глосаріїв, а також визначено основні шляхи вирішення питання підвищення ефективності навчання міжгалузевої термінології.*

**Ключові слова:** міжгалузева термінологія, англійська мова професійного спрямування, термінологічна компетентність, майбутні енергетики, міждисциплінарність.